

[Energiministeren]

bliver medejer af en del af et af de tre raffinerier eksempelvis. Monopol, duopol, oligopol, og hvad det hedder alt sammen, er størrelser, der er fuldstændig upåvirkede af, hvilken slags ejere vi taler om, om det er et firma, vi alle sammen er medejere af, eller det er firmaer, der kun er ejet af udenlandske olieselskaber. Det gør jo ingen forskel.

Hvad angår spørgsmålet om procedure og fremgangsmåde, er nu som før grundlaget for de forretningsaftaler osv., D.O.N.G. træffer, en forretningsmæssig, økonomisk vurdering, der vil være afgørende for, hvad der bliver indstillet som værende hensigtsmæssigt at foretage sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 770

4) Til *socialministeren* af:

Anders Poulsen (V):

»Vil ministeren i samarbejde med andre ministre sikre, at bistandskontorer ikke ulovligt yder økonomisk hjælp til eftersøgte kriminelle eller flygtede fanger eller på anden måde gennem deres handlinger vanskeliggøre politiets og fængselsvæsenets arbejde?«

Skriftlig begrundelse

I bladet Dansk Politi giver kriminalassistent Bruno Juul-Pedersen, Frederiksberg, en række eksempler på, hvad han betragter som et urimeligt forhold mellem bistandskontorenes medarbejdere og den enkelte politimand.

Kriminalassistenten giver et eksempel på en eftersøgt, som politiet ledte efter over hele landet efter indbrud til et par hundrede tusinde kroner. Desuden skyldte manden et par års fængsel fra tidligere forbrydelser.

Politiet konstaterede under eftersøgningen, at manden levede af bistandshjælp, og mente derfor, at det ville være en let sag at få oplysninger fra bistandskontoret om, hvornår den eftersøgte næste gang ville dukke op.

En opringning til bistandskontorets gruppeleder afgjorde hurtigt sagen. Der kunne ikke blive tale om at udlevere oplysninger, selv om bistandslederen godt kunne se det urimelige i, at politiet søgte over hele landet, når man med sikkerhed vidste, at manden kom på bistandskontoret.

Personalet ved bistandskontorerne er som andre, der medvirker i socialforvaltning, underkastet tavshedspligt for at sikre, at oplysninger om forhold, der vedrører privatlivet, ikke kommer uvedkommende i hænde. Men af udtalelser, som socialrådgivere og andre ansatte i socialforvaltningerne fremsætter til pressen, kan man nu og da få det indtryk, at de pågældende tror, at de ikke er underkastet almindelig straffelovgivning. Men derudover er de qua deres ansættelsesforhold forpligtede til i et vist omfang at hjælpe andre offentlige myndigheder. Det ville nok være formålstjenligt, om socialministeren i et cirkulære understregede det.

Anders Poulsen (V):

Mit spørgsmål til socialministeren udspringer af et konkret tilfælde, som er refereret i bladet Dansk Politi. Politiet ledte over hele landet efter en eftersøgt, og politiet konstaterede under eftersøgningen, at manden levede af bistandshjælp, og mente derfor, at det ville være en let sag at få oplysninger fra bistandskontoret om, hvornår den eftersøgte indfandt sig dér. Man foretog så en opringning til bistandskontoret, men konstaterede ved den opringning, at der ikke var mulighed for at få nogen oplysninger fra bistandskontoret; man ville ikke give oplysninger. Derfor lyder mit spørgsmål til socialministeren, om han ikke mener, der er mulighed for, måske via cirkulærebestemmelser, at sætte disse praktiske ting på plads.

Socialministeren (Bent Rold Andersen):

Det er jo sådan, at spørgsmålet om økonomisk hjælp efter bistandsloven til flygtede fanger fra fængslerne blev berørt af min forgænger i et svar til fru Agnete Laustsen den 22. februar 1982.

Som det fremgår af besvarelsen dengang, fandt socialministeriet efter at have haft kontakt med rigspolitechefen om det spørgsmål, der var tale om, at problemet var af mindre omfang. Men ministeriet anså det alligevel for rimeligt at få Københavns kommunes vurdering af spørgsmålet.

I sit svar henviste Københavns magistrat dengang til, at undvegne fanger ikke er berettigede til kontanthjælp og derfor ikke får hjælp, hvis socialforvaltningen er vidende om forholdet.